

## ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΤΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

## ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΩΝ ΕΣΚΙΜΩΩΝ — Β

51

Να με, κι έχω ετοιμασει  
 λιγο τραγουδι και πολυ το θελω να το χρησιμοποιησω  
 στο κοφτερο του σχημα σ ολο τον πλατυ τουδροιο...  
 Κει κατω δυτικα, και κατω δυτικα,  
 να με, ξυπνιος καλα.  
 Τη νυχτα, τοτε που κοιμουνται ολοι, ακουω κατι που ρχεται στ αφτια μου  
 απο τη δυση περα κει,  
 για το μικρο μου ανιψιο Αχσονεναζουκ...  
 Εξω στον παγο του χειμωνα στο Ταρανζουνουακ,  
 κει περα πανω στον γερο τον παγο του χειμωνα,  
 μπρος στα σκυλια και στις ιδιοκτησιες  
 αρχινησες να ουρλιαξεις,  
 σαν δεν υπηρχε τιποτα, σαν ηταν σπανιο το κρεας,  
 σαν ηταν σπανιο το λιπος.  
 Κανεις δεν επρεπε να ναι μικροπρεπης για ο,τι υπηρχε  
 δεν επρεπε να το σκεφτεις.  
 Κεινη την εποχη, στο χερι το μαχαιρι, καποιον φωναξες εξω να βγει.  
 Σ ακουσα μια χαρα, και τωρα σε θυμαιμαι,  
 εγω, που τοτε δεν καταλαβα το τι ηθελε αυτο να πει,  
 ο ξεχασα, αυτο ηταν.  
 Εγω το συνθεσα  
 αυτο το λιγο το τραγουδι, να το χρησιμοποιησω για υπερασπιση,  
 μολο που καποτε μου φευγει.

52

Αγριο καριμπου, φειρα - της - γης, ποδια - μακρια,  
 με τα μεγαλα αυτια  
 και στο λαμιο σου το τραχυ μαλλι,  
 μη φευγεις απο μενα.  
 Να, φερνω δερματα για σολες,  
 να, φερνω θρυα για φυτηλια  
 ελα, ελα χαρουμενο,  
 εδωθε καττα μενα, εδωθε καττα μενα.

53

Κορακι: Μεγαλε εσυ θρωμιαρικε ασπρε γλαρε,  
 που λες πως ετσι καθεσαι βαρεια;  
 Δεν εισαι αντιπαλος για μενα.  
 Λοιπον, ασε με ησυχο.

Γλαρος: Σαν σπαι ο παγος  
 στα ποταμια,  
 παιρνω τη μυτερη μου λογχη.  
 Και τοτε τι ειναι αδυνατο;

Κορακι: Απ οσους εξω θβαινουν μες στο παγερο το κρυο  
 εσυ εισαι πιο πολυ που λειπεις!  
 Αδυνατο δεν ειναι τιποτα  
 Αδυνατο δεν ειναι τιποτα

54

Αυτο ειπε η κρεατομυγα:

«Μια και κοιλια δεν εχεις, ισως,  
 καθολου ν απαντησεις δε μπορεις!»

Κι ειπε ο μικρουλης νεροκανθαρος:

«Οχι κοιλια; Μπορει να ειναι κι ετσι!

Ομως να εισαι σιγουρος πως θα σου δωσω απαντηση!»

Εκανε μια γκριματσα

και γυρισε τη ραχη αμεσως,  
 χωρις να δοκιμασει απαντηση να δωσει.

Καλος δεν ηταν στις λογομαχιες.

55

Καθως στεκομουν σε λαχταρα για γυναικες,  
 καθως γι αυτες εγιωθα ποθο,  
 οι συντροφοι μου, ναι, ητανε τοτε,  
 ναι, ητανε τοτε που οι γυναικες τους  
 με ξεπεργουσαν κολυμπωντας  
 εξω μες στη μεγαλη θαλασσα περα μακρια.

Ητανε μερα,

νωρις πριν απ το μεσημερι,  
 πουφερα στο στρατοπεδο

μια πουχε καστανα μαλλι στο προσωπο της,

μια συντροφο, την Ινουγκιτζουακ.

Ναι, ημουνα εγω,

εγω, που δεν εχω παιδια να τρεχουνε να μ' απαντησουν!

ένα φτωχο σκυλι και τιποτ άλλο,  
αυτο ξαιρω μοναχα.

Ενω ποθει κανεγας τις γυναικες,  
ενω κανεις τις λαχταραι,  
ηταν μια δαμαλιτσα καριμπου και τιποτ άλλο.

Εκει που χναρι βρηκα  
απο τις καριμπου με τα μικρα,  
ματαια στενοχωρηθηκα,  
την πηρα απο πισω, και δεν εφοδηθηκε.

Και δεν επρεπε να της δωσω  
το δερμα απο μεγαλη φωκια με τα γενια,  
αυτο που φτιανεις πραγματα - απο - φωκια.

Την πηρα απο πισω και δεν εφοδηθηκε.

Και δεν της εδωσα  
το δερμα απο μεγαλη ασπρη αρκουδα.

Ναι, ημουνα εγω.

56

Υπαρχουν ανθρωποι εκει  
με δυναμη γιγαντια,  
και παιρνεις δυναμη απ αυτους.  
Εκει, τα δοντια τους  
δειχνουνε σε γκριματσα.

57

Οι νεοι θελουνε κοιλιες  
που τους γεννουν τον ποθο να ουρησουν.  
Τα ελκυστικα πραγματα, τα ευχαριστα,  
παντοτε ειναι σαρκικα.

58

Οταν ορφανεφα, επρεπε παντα να σηκωνομαι,  
ομως, αφου δε με κακομεταχειριζονταν ακομη,  
δυσκολο δε ηιου ηταν να σηκωνομαι συνεχεια  
στα μπροστινα του πλοιου.

Οταν ορφανεφα, αλλα δε με κακομεταχειριζονταν ακομη,  
μπορουσα ευκολα συνεχεια να σηκωνομαι,  
και κοιταζαν τα ματια μου παντου ολογυρα μου.

59

Κανγκιακ, 'ενω με παρνεις για χαζη,  
 σε παρνω για χαζο κι εγω.  
 Κανγκιακ, να μην το παρνεις πανω σου.  
 Να παρεις τρεις γυναικες.  
 Η μια μπορει να μην πιανει παιδια.  
 Πρεπει να προσπαθησεις να την παρεις.  
 Πρεπει μ αυτην να κανεις τα συνηθισμενα.  
 Καθολου δυσκολο δεν ειναι.

60

Αρρεθωνιαστικια μου,  
 αγαπημενη μου,  
 σ αφηνω.  
 Πολυ για μενα μη λυπασαι.  
 Να σε ξεχασω δε μπορω.  
 Τα ματια σου γεματα δακρυα  
 ειναι η εικονα της καρδιας σου.  
 Οσοι αγαπιωνται  
 τσχουνε δυσκολο να χωριστουνε.  
 Κι οταν ο γαμος μας θα γινει,  
 ποτε μας δε θα χωριστουμε πια.

61

Αβουγκκα, γιαγιγια, αγια!  
 Αβουγκκα, τιποτα δεν ειμαι εγω να πιασω  
 με το κακομοιρο μου το σκυλι πανω στον παγο.  
 Αβουγκκα, στους συντροφους μου στο κυνηγι  
 μ οδηγει μοναχα'  
 αβουγκκα, εγω που τιποτα ποτε δεν πιανω  
 στρεφω τις σκεψεις μου στους συντροφους μου στο κυνηγι εδω πανω στον παγο.  
 Αβουναγκκα, μ αδεια χερια μ οδηγει  
 στους γειτονες, αυτους πουχουν τις ομορφες γυναικες!  
 Σ αυτες πουναι επιτηδεις στη θελονα.  
 Αβουγκκα, δε μπορω ποτε να ειμαι πιο κοντα στα ζωα απ ολους,  
 σε τοτο διπλα απο τη θαλασσα, εκει που ειναι τα ζωα κι αυτοι τα κοιτανε,  
 θαθελα ναμαι απ ολους πιο κοντα σ αυτα.  
 Σ ενα μεγαλο ταυρο και σε μια παχια γελαδα με χωρις μικρο,  
 εξω κει περα στονε ρο, θαθελα ναμαι απ ολους πιο κοντα.  
 Αβουγκκα, γιαγιγια, αγια!

62

Ουραγία, ουραγία,  
 ένα τραγουδι τραγουδάω, τραγουδάω δυνατά:  
 απ' το φθινοπωρό είμαι αδυναμικός σαν το παιδί μου.  
 Είναι φορές που θαθελα το σπιτι μου κι η αφεντρα του ναχάνε φυγει,  
 δεν της αξίζει να μενει μ' αυτον  
 που καταφυγιο της θαπρεπε ναταν, να τη συντηρει.  
 Θαθελα ναχε φυγει,  
 τωρα που πια δεν τομπορω να σηκωθω.  
 Ουναγία, ουναγία.

63

Ελα, εσυ κει περα, λει: ελα, εσυ εξω κει περα, λει,  
 ελα, εσυ εξω κει περα, λει: ελα, εσυ εξω κει περα, λει.  
 Ο Σιδοανγκνγκ σου για ναρθεις σε καλει,  
 σου λει μεσα του να μπεις,  
 ελα, εσυ εξω κει περα, λει.

64

Τρανε μου συντροφε, τρανο μου φυλακτηριο πνευμα,  
 τρανε μου συντροφε, τρανο μου φυλακτηριο πνευμα,  
 ακου τ' ωραιο μαγικο τραγουδι μας, ακουσε τις ωραιες κραυγες μας.  
 Χιονοκαλυθα δεν υπαρχει· είναι αδεια απο ανθρωπους.  
 Δεν είναι ανθρωπος πραγματικός· είναι αδεια απο ανθρωπους.  
 Κει κατω, απο κατω της, ας φάξουμε οι δυο μας.

65

Ο γλαρος, λενε,  
 ο γλαρος, που με φτερα τους τον αερα κοβει,  
 πουναι συνηθως απο πανω σου  
 Εσυ, εκει πανω, γλαρε,  
 ελα γραμιμη εδω κατω κατα μενα,  
 ελα σε μενα.  
 Τα φτερα σου  
 είναι κοκκινα,  
 κει πανω στη δροσια.

66

Ετσι συχνα ξαναγυριζω  
 σε τουτο το τραγουδι.

Σε τούτο το τραγουδι,  
 Στην τρυπα μου - φαρεματος, απάνω της, συχνά ξαναγυρίζω.  
 Εγώ, που αλλιώς καλός δεν είμαι να γυρίζω πίσω  
 στις πεστροφές μ' αγγιστρι.  
 Πάνω στο ρείμα  
 οι πεστροφές δώ κάτω λίγες είναι.  
 Χωρίς να κάνω υπομονή να στεχω να τις περιμένω,  
 να πω πως είναι πολύ λίγες προτιμώ.  
 Αυτές που τρώω συνηθώς δεν τις περιμένω για πολύ,  
 γιατί πολύ στα γρήγορα τα παρατάω...  
 Κι όμως είναι σπουδαίο,  
 στην επιφάνεια του παγού  
 να περπατάει κανείς όσο μπορεί.  
 Δεν είμαι πια να θγαίνω έξω απ την καλυβά μου και να περιπλανιέμαι,  
 γιατί λυγούν τα γόνατά μου.  
 Αλλιώς ωραίο είναι,  
 ένα τραγουδι που δεν το μπορώ να το σκεφτώ,  
 γιατί τραγουδι σαν τραγουδι του πουλιού η κληρά μου δεν είναι,  
 μολο που προσπαθώ συχνά να το επεναλαδω,  
 εγώ, που αλλιώς καλός δεν είμαι να ξαναγυρναω στις πεστροφές.  
 Αυτές, ναι, είναι που θέλω, όλες.

67

Εγώ, που πια μέσα στο σπίτι δεν γυρναω,  
 και πια δε θγαίνω έξω  
 στο μεγάλο ανοιχτό αέρα, από τον περσινό χειμώνα,  
 καθώς άλλο δεν κάνω απ το να σβήνω,  
 εγώ που πια έξω δε γυρναω  
 η αναψυχή στον ανοιχτό αέρα δίνει κρεας συνηθώς,  
 συνηθώς είναι ενταξει!  
 Εγώ που πολύ δεν προχωράω  
 απάνω στο μεγάλο παγό από τον περσινό χειμώνα,  
 γιατί άλλο δεν κάνω απ το να σβήνω,  
 του κυνηγιού μου τ σπλο τοχώ αχρηστό,  
 το αγγιστρι μου - για ψαρία, από τον περσινό χειμώνα.  
 Κι όμως έχει επιθυμίες το στομαχι μου,  
 τη κρεας λαχταράει — εγώ ο κακομοιρός,  
 που κάνω τρυπα μες στον παγό στο στραβά συνηθώς μέρος.